

Rīgā 16.09.2011  
Nr. 2011 -239

Ruta Klimkāne  
Kultūras ministrija

Biedrība Latvija Cilvēktiesību centrs (turpmāk LCC) ir iepazinusies ar Kultūras ministrijas izstrādāto *Nacionālās identitātes un sabiedrības integrācijas politikas pamatnostādņu projektu*, kas izsludināts Valsts sekretāru sanāksmē 2011.gada 1.septembrī un iebilst pret atsevišķu priekšlikumu tālāku virzību.

### Vispārējie secinājumi

LCC ir virkne būtisku iebildumu pret Pamatnostādņu projektu. LCC pauž pārliecību, ka pastāvot šiem trūkumiem, sabiedrības integrācijas politika nebūs sistemātiska, un tā var kavēt sabiedrības saliedētību. Par to liecina publiskajā telpā un mazākumtautību pārstāvju un integrācijas jomas ekspertu vidū paustie kritiskie vērtējumi par dokumenta politisko uzstādījumu atsvešinošo un pat aizskarošo efektu.

LCC vienlaikus konstatē, ka starp Pamatnostādņu ievada un situācijas raksturojuma daļu (5.-23.) un Pamatnostādņu pārējām sadaļām (īpaši Politikas rezultāti un rezultatīvie rādītāji to sasniegšanai (24.-31.lpp.), Turpmākās rīcības plānojumā paredzētie uzdevumi (34.-65.lpp.), daudzviet pastāv pretrunas un savstarpējās sasaistes trūkums. Rīcības plāns ar tajā iekļautajiem, t.sk. atzinīgi vērtējamiem, pasākumiem sabiedrības integrācijas jomā, cenšas kompensēt trūkumus un iebildumus Pamatnostādņu konceptuālajā uzstādījumā.

Piemēram, Pamatnostādņu ievadā un situācijas raksturojumā ir izcelta latviskā kultūrtelpa, kuras pieņemšana tiek uzskatīta par priekšnosacījumu pārējo tautību integrācijai (sk. zemāk). Savukārt Politikas rezultātu sadaļā un Rīcības plānā ir ievērota līdzsvarotāka pieeja, iekļaujot indikatorus un pasākumus dažādu tautību iedzīvotāju līdzdalībai publiskajā dzīvē un starpkultūru dialoga veicināšanai, kas ir mūsdienīgas integrācijas programmas stūrakmens. Piemēram, mazākumtautību līdzdalības aspekti (nodarbinātība publiskajā pārvaldē) ir minēti vienīgi Politikas rezultātu sadaļā. Savukārt imigrācijas politikas jautājumi ir izvērsti tikai Rīcības plānā. Tāpat romu diskriminācijas problēmas situācijas aprakstā netiek iztirzātas, taču Rīcības plānā ir ietverti vairāki pasākumi attiecībā pret romu diskriminācijas izskaušanu.

Savukārt tieši Pamatnostādņu tekstuālā daļa, no LCC viedokļa, stratēģiski būtu rūpīgi formulējama, lai panāktu Latvijas iedzīvotāju atbalstu. Ir svarīgi novērst plaisu un savstarpējās sasaistes trūkumu starp politisko uzstādījumu un paredzētajiem pasākumiem.

## Sadaļa „Ievads” un „Politikas principi” 5.-10.lpp.

### Iebildumi un pamatojums

Kaut arī Pamatnostādnes atzīst dažādu identitāšu savstarpējo papildināšanu un mazākumtautību tiesības saglabāt savu identitāti, LCC iebilst pret atsevišķiem formulējumiem Pamatnostādņu tekstā, jo LCC uzskata, ka tie var nopietni aizskart dažādu tautību un izcelsmes iedzīvotājus, kuri nav latvieši, un nelikt viņiem justies piederīgiem Latvijai.

Valsts pienākums respektēt, aizsargāt un veicināt indivīdu tiesības praktizēt savu kultūru, reliģiju un lietot savu valodu ir nostiprināts vairākos starptautiskajos cilvēktiesību instrumentos, ieskaitot ANO Starptautisko Paktu par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām, ANO Deklarāciju par to personu tiesībām, kuras pieder pie nacionālām vai etniskām, reliģiskām un lingvistiskām mazākumgrupām, Eiropas Padomes (EP) Vispārējo konvenciju par nacionālo minoritāšu aizsardzību, kā arī ES Pamattiesību hartu. Valstīm ir arī jāatturas no jebkādas asimilācijas pret personu gribu. Savukārt ES politikas dokumentos<sup>1</sup> ir uzsvērts, ka integrācija ir dinamisks un divpusējs process, kurā piedalās gan imigranti, gan pārējie valsts iedzīvotāji. ES dokumentos ir uzsvērts kultūru dažādības respektēšanas un starpkultūru dialoga princips. Vienlaicīgi ir atzīta arī nepieciešamība veicināt valsts valodas, kā arī citu pamatzināšanu apguvi par attiecīgo valsti.

Tomēr vienas kultūras, t.sk. etniskā vairākuma kultūras (Pamatnostādņu kontekstā – latviskās kultūrtelpas) nozīmes prioritizēšana un uzskatīšana par saistošu visiem valsts iedzīvotājiem valstiskā dokumentā būtu pretrunā ar starptautiskajiem un ES dokumentiem.

Pirmkārt, valstsnācijas jēdziens, mūsdiā, izslēdz lielu sabiedrības daļu, jo tas ietver tikai latviešus, kuri „nosaka nacionāli kulturālo identitāti” (4.lpp.). Ņemot vērā Pamatnostādņu mērķi saliedēt sabiedrību, valsts nācijas jēdzienā ir jāiekļauj visi Latvijas iedzīvotāji neatkarīgi no etniskās piederības. Savukārt latviešu kopienas (etniskās nācijas) apzīmējumu tekstā var aizstāt ar „vairākumu” (angļu valodā - *majority*), kā ir lietots starptautiski atzītos dokumentos, ieskaitot EP Vispārējo konvenciju par nacionālo minoritāšu aizsardzību.

Otrkārt, nav objektīva pamata definēt **tautu** balstoties pēc etniska, nevis tiesiska principa (sk., piemēram, šādus apgalvojumus: „**Visi Latvijas pilsoņi un visi latvieši**”

---

<sup>1</sup> Sk., piemēram, Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of Regions, A Common Agenda for Integration, Framework of the Integration of Third-Country Nationals in the European Union (Kopīgā integrācijas programma - Ietvars trešo valstu pilsoņu integrācijai), COM (2005) 389 final, Brussels 1.9.2005; Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of Regions European Agenda for the Integration of Third-Country Nationals (Eiropas Trešo valstu valstspiederīgo integrācijas dienaskārtība) SEC (2011) 957 final, Brussels, 20.7.2011; Stokholmas programma - atvērta un droša Eiropa tās pilsoņu un viņu aizsardzības labā (17024/09); Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis. Pieņemts 2009.gada 10./11.decembrī.

nācijas piederīgie (arī tie, kas nav Latvijas pilsoņi) veido Latvijas tautu Satversmes 2.panta izpratnē, kas ir Latvijas valsts suverēnās varas nesēja”, 5.lpp.; „Latviešu valstsnācija kopā ar mazākumtautībām veido Latvijas tautu”, 7.lpp.). No šīs definīcijas automātiski tiek izslēgti nepilsoņi, kurus Latvijā būtu nepamatoti un pat neētiski pieskaitīt imigrantiem (sk. arī imigrantu definīciju 6.lpp.), jo vismaz daļa no viņiem ir pieskaitāmi pie mazākumtautībām EP Vispārējās konvencijas izpratnē.<sup>2</sup>

Treškārt, Pamatnostādnēs kopējās latviskās identitātes pieņemšana tiek uzstādīta kā priekšnosacījums iekļaušanai Latvijas sabiedrībā. Par to liecina, piemēram, apgalvojums „**Katra cilvēka izvēle nosaka, vai blakus latviskajai identitātei, kas ir kopēja, viņš vēlas saglabāt arī savu nacionālo savpatnību, mazākumtautību identitāti**” (9.lpp.); „**Latviskā identitāte – latviešu valoda, kultūra, sociālā atmiņa – ir vienojoša visai Latvijas tautai**” (7.lpp.). Kaut arī Pamatnostādnēs ir atzīmēts, ka „latvisko kultūrtelpu dažādos gadsimtos ir ietekmējušas un papildinājušas arī citu tautu kultūras, sniedzot savu pienesumu”, iepriekš minētais uzstādījums nav pieņemams no mazākumtautību tiesību aizsardzības viedokļa. EP Vispārējās konvencijas par nacionālo minoritāšu aizsardzību 5.pants nosaka, ka ”1. Puses apņemas veicināt tādu apstākļu radīšanu personām, kuras pieder pie nacionālajām minoritātēm, kuri saglabātu un attīstītu to kultūru, sargātu to identitātes būtiskus elementus, tas ir, to reliģiju, valodu, tradīcijas un kultūras mantojumu. 2. Nekaitējot vispārējās integrācijas politikas ietvaros veiktiem pasākumiem, **Puses atturas no tādas politikas vai darbības, kas asimilētu nacionālo minoritāšu personas pret to gribu, un aizsargā šādas personas no jebkādas darbības, kuru mērķis būtu šāda asimilācija**”. Turklāt, šāds formulējums potenciāli var radīt diskrimināciju pēc etniskā principa, ja sabiedrībā tiks iekļautas un par lojāliem pilsoņiem tiks uzskatītas tikai personas, kuras ir pieņēmušas latvisko identitāti.

#### Ierosinājumi:

Pārstādāt 1.un 2.sadaļu

- samazināt un vienkāršot definīcijas, ņemot vērā ES un EP dokumentus integrācijas veicināšanas jomā; t.sk. novēršot pretrunas dažādu definīciju starpā;
- izslēgt jēdzienus, kas ietver sevī etnisko apzīmējumu (latvietis, latviskā kultūrtelpa, atvērtā latvietība);
- definēt tautu un nāciju pēc pilsoniski tiesiskajiem principiem (indivīda tiesiskā saikne ar valsti), nevis etniskajiem kritērijiem.

---

<sup>2</sup> 2005.gada 26.maijā Saeimā tika pieņemts likums „Par Vispārējo konvenciju par nacionālo minoritāšu aizsardzību”, kur ir noteikts, ka „Personas, kas nav Latvijas vai citas valsts pilsoņi, bet pastāvīgi un legāli dzīvo Latvijas Republikā, nepieder nacionālajai minoritātei Konvencijas izpratnē atbilstošu nacionālās definīcijai, bet kas sevi identificē ar šai definīcijai atbilstošu nacionālo minoritāti, var izmantot Konvencijā paredzētas tiesības, ja vien likums nenosaka izņēmumus”.

### 3.1.1 Pilsoniskā līdzdalība 12.lpp. 3.paragrāfs

#### Iebildumi un pamatojums

LCC norāda, ka sadaļā par pilsonisko līdzdalību nav skarts mazākumtautību efektīvas līdzdalības jautājums. Efektīvas līdzdalības princips ir viens no demokrātijas pamatiem, kas nosaka, ka lēmumu pieņemšanas procesā jāņem vērā to personu un grupu intereses, kuras šis lēmums tieši skar. Demokrātijā nepieciešama visu sabiedrības locekļu līdzdalība, taču efektīva minoritāšu pārstāvju līdzdalība ir ārkārtīgi būtiska, lai demokrātiskās institūcijas, kurās dominē majoritāte, ņemtu vērā minoritāšu tiesības. Arī EP Vispārējās konvencijas par nacionālo minoritāšu aizsardzību 15. pants nosaka valsts atbildību veicināt un nodrošināt šādas līdzdalības reālas iespējas: „**Puses apņemas radīt nepieciešamos apstākļus, lai personas, kuras pieder pie nacionālajām minoritātēm, varētu efektīvi piedalīties kultūras, sociālajā un ekonomiskajā dzīvē, kā arī sabiedriskajā dzīvē, īpaši tad, kad skartas minoritātes**”. Līdzdarbojoties mazākumtautības, imigranti un citi sabiedrības locekļi iegūst piederības sajūtu plašākai valsts kopienai, kas ir integrācijas galvenais mērķis.

Līdz šim izveidotie konsultatīvie mehānismi mazākumtautību līdzdalības veicināšanai nav bijuši efektīvi. To formālais raksturs, neskaidrie darbības principi un kritēriju trūkums pēc kādiem tiek izraudzīti konsultatīvo padomju locekļi, nacionālajām minoritātēm nav devušas reālas iespējas ietekmēt jautājumus, kas skar to intereses un tiesības. Tāpēc aktuāla ir mazākumtautību konsultatīvo padomju pilnveidošana un alternatīvu līdzdalības mehānismu attīstīšana.

Lai arī Pamatnostādņu projekts uzsver nepieciešamību veicināt iedzīvotāju pilsoniskās līdzdalības prasmes un rīcības plānā iekļauts uzdevums „Izveidot nacionāla līmeņa koordinējošu sistēmu imigrantu līdzdalības atbalstam”, mazākumtautību efektīvas līdzdalības sabiedriskajā dzīvē veicināšana atsevišķi nav izdalīta ne dokumenta pamattekstā, ne rīcības plānā. Uz to Mazākumtautību nevalstisko organizāciju pārstāvju EP Vispārējās konvencijas par nacionālo minoritāšu aizsardzību ieviešanas uzraudzības komitejas atklātajā sēdē š.g. 16.augustā norādīja arī vairāku mazākumtautību organizāciju pārstāvji.

#### Ierosinājumi

- Ņemot vērā iepriekšminēto, ierosinām papildināt sadaļu 3.1.1. Pilsoniskā līdzdalība ar skaidri definētu mazākumtautību efektīvas līdzdalības principu, paredzot tam atbilstošus pasākumus arī rīcības plānā.
- Ņemot vērā, ka galvenais šķērslis efektīvam konsultatīvo padomju darbam ir to novēlotā iesaistīšana politikas vai likumdošanas izstrādē un rekomendējošais raksturs, lai nodrošinātu konsultatīvo padomju ietekmi, rīcības plānā paredzēt pasākumus, lai izstrādātu skaidrus konsultatīvo padomju darbības principus, normatīvajos aktos nosakot iespējas reāli ietekmēt politiskos lēmumus.

## **12.lpp. 4.paragrāfs**

### Iebildumi un pamatojums

Saskaņā ar Latvijas starptautiskajām saistībām, tai skaitā ES Rasu vienlīdzības direktīvu<sup>3</sup>, Nodarbinātības direktīvu,<sup>4</sup> EP Vispārējo konvenciju par nacionālo minoritāšu aizsardzību, ANO Invaliditātes konvenciju, u. c. starptautiskajiem cilvēktiesību instrumentiem, valstij ir pienākums veikt atbilstošus pasākumus, kas nostiprina diskriminācijas aizliegumu normatīvajos aktos un praksē un veicina dažādu sabiedrības grupu pilnīgu un efektīvu vienlīdzību.

### Ierosinājumi

- LCC uzskata, ka pretdiskriminācijas politiku nepieciešams izcelt kā atsevišķu sadaļu arī pamatnostādņu pamattekstā un rīcības plānā, t.sk. nodrošinot rīcības plānojumā paredzēto uzdevumu un pasākumu pienācīgu atspoguļošanu Pamatnostādņu situācijas raksturojumā.
- Ņemot vērā, ka romi ir viena no visvairāk diskriminācijai pakļautajām grupām, šajā sadaļā būt iekļaujams arī romu integrācijas jautājums, kam rīcības plānā paredzēti vairāki pasākumi. Šādu prasību pamato ES ietvars nacionālajām stratēģijām romu integrācijai līdz 2020.gadam.

## **3.2.2 Latviešu valoda darba tirgū**

### **16.lpp. 1.paragrāfs**

#### Iebildumi un pamatojums

Pamatnostādņu projekts sadaļā 3.2.2 Latviešu valoda darba tirgū kā īpašu jautājumu izceļ latviešu diskrimināciju darba tirgū, paredzot izvērtēt tiesisko regulējumu un pieņemt attiecīgus grozījumus Darba likumā, kas aizliegtu darba devējiem izvīzīt darba ņēmējiem nepamatotas prasības zināt krievu valodu. Kā liecina LCC rīcībā esošā informācija, ne Tiesībsarga birojs, ne Valsts darba inspekcija līdz šim nav saņēmusi nevienu sūdzību par iespējamu latviešu diskrimināciju darba tirgū, kuras pamatā būtu krievu valodas zināšanu trūkums. Tieši pretēji, Tiesībsarga statistika liecina, ka salīdzinoši lielais saņemto diskriminācijas sūdzību skaits uz valodas pamata, galvenokārt saistīts ar latviešu valodas zināšanām un lietošanas prasībām nodarbinātības jomā un saskarsmē ar valsts un pašvaldību institūcijām, tai skaitā ieslodzījuma vietās. Savukārt vairākas aptaujas un Nodarbības valsts aģentūras dati liecina, ka galvenais šķērslis darba iegūšanai ir nevis etniskā piederība (izņemot romus), bet gan vecums.

LCC iebilst pret šādu apgalvojumu iekļaušanas pamatnostādņēs, nenorādot konkrētus faktus, kas minēto apgalvojumu apstiprina.

<sup>3</sup> ES Padomes 2000. gada 29. jūnija Direktīvu 2000/43/EK (ievieš vienādas attieksmes principu pret personām neatkarīgi no rasu vai etniskās piederības)

<sup>4</sup> 2000. gada 27. novembra Direktīva 2000/78/EK (nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju)

Vienlaikus LCC norāda, ka, valsts valodas nostiprināšanai dažādās, t.sk. nodarbinātības jomā ir leģitīms mērķis, taču LCC iebilst pret pasākumiem to veikt, nosakot normatīvajos aktos svešvalodu (sevišķi izceļot vienu konkrētu valodu – krievu valodu) lietojuma regulējumu, jo īpaši privātsektorā. LCC vērs uzmanību uz to, ka Darba likums jau pašreiz paredz aizsardzību pret diskrimināciju uz valodas un tautības pamata, kas, cita starpā, ietver sevī arī aizsardzību pret nepamatotām valodu zināšanu prasībām no darba devēju puses. Turklāt šāda pieeja ir pretrunā ar uzņēmējdarbības principiem un grauj uzņēmumu konkurētspēju.

### Ierosinājumi

- Svītrot 1.rindkopu, kurā ir rakstīts par latviešu diskrimināciju darba tirgū;
- Iekļaut esošos datus (pētījumus, sūdzības) par diskrimināciju uz dažādiem pamatiem, ieskaitot tautību un valodu, sadaļā par diskrimināciju;
- Svītrot 2.1.1.1. Pasākumu: „Aizliegums darba devējiem izvirzīt darba ņēmējiem nepamatotas prasības zināt krievu valodu. (51.lpp.)

### **3.1.3 Pilsonības jautājums**

**13.-14.lpp.**

#### Iebildumi un pamatojums

LCC norāda, ka dokumentā, kurā kā aktuālākie pilsonības jautājumi izvirzīti: nepieciešamība nodrošināt dubultpilsonības iespējas konkrētās ES, EEZ un NATO dalībvalstīm, lai veidotu noturīgu tiesisku saikni ar Latvijas valsti, un nepilsoņu skaita samazināšanu kā svarīgu integrācijas politikas uzdevumu, nekur nav minēta problēma, kas saistīta ar bērnu nepilsoņu jautājumu. **LCC uzskata, ka bērnu nepilsoņu jautājuma atrisināšana ir aktuālākais pilsonības jautājums un iebilst pret bērnu nepilsoņu jautājuma pilnīgu ignorēšanu dokumenta tekstā.** Uz bērnu-nepilsoņu jautājuma kā prioritāra jautājuma risināšanu ir daudzkārt norādījušas starptautiskas organizācijas (Eiropas Padomes Vispārējās mazākumtautību tiesību aizsardzības konvencijas Konsultatīvā komiteja, EDSO Augstais komisārs nacionālo minoritāšu jautājumos, u.c.).

Saskaņā ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes datiem, uz 2011.gada janvāri Latvijā bija 13 550 bērnu-nepilsoņu vecumā līdz 18 gadiem, savukārt kopējais pēc 1991.gada 21.augusta dzimušo bērnu nepilsoņu skaits uz 2011. gada 1. janvāri bija 16 847.<sup>5</sup>

Tādējādi, Pamatnostādnes, cita starpā, piedāvā stiprināt ārpus Latvijas dzimušo Latvijas pilsoņu bērnu tiesisku saikni ar Latviju, automātiski piešķirot tiem pilsonību, bet neparedzot šādu iespēju bērniem-nepilsoņiem, kas dzimuši neatkarīgā Latvijā pēc 1991.gada 21.augusta, un kuriem būtībā nav nevienas valsts pilsonības. Šāda pieeja padziļinās nevienlīdzību starp Latvijai piederīgiem bērniem, kas dzimuši Latvijā un bērniem, kas dzimuši ārpus Latvijas.

### Ierosinājumi

---

<sup>5</sup> Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes dati

LCC uzskata, ka nepieciešams pilnveidot tiesisko regulējumu attiecībā uz bērniem-nepilsoņiem, paredzot automatisku pilsonības piešķiršanu.

## **5. Politikas rezultāti un rezultatīvie rādītāji to sasniegšanai**

### **26.lpp.**

LCC norāda, ka šajā sadaļā paredzamais politikas rezultāts: Samazinājies nepilsoņu skaits un paaugstinājies iedzīvotāju informētības un izpratnes līmenis par pilsonības jautājumiem un plānotais rezultatīvais rādītājs: Nepilsoņu īpatsvars starp Latvijas iedzīvotājiem. 2011. gads 14,61%, 2014. gads 13,9% un 2018. gads 13,4% nav uzskatāms par nopietnu un veiksmīgu valsts politikas rezultātu, ja 7 gadu laikā nepilsoņu skaits samazināsies par 1%. To pašu var attiecināt arī uz Rezultatīvo rādītāju: naturalizācijas kārtībā pilsonībā uzņemto personu skaits, kas principā ir nemainīgs: 2010.gadā - 2336, 2014.gadā 2600, 2018.gadā 2800.

Tādējādi LCC secina, ka Pamatnostādnes galveno uzvaru Latvijas pilsoņu kopuma palielināšanā liek nevis uz nepilsoņu skaita samazināšanu, bet gan pilsoņu skaita palielināšanu, nodrošinot dubultpilsonības iespējas.

### **3.3 Saliedēta sociālā atmiņa**

LCC norāda, ka sadaļa, kaut arī apspriešanas procesa rezultātā ir nedaudz uzlabota (piemēram, Holokausta jautājumu iekļaušana), joprojām lielā mērā reducē vēstures izpratnes jautājumu uz daļas krievvalodīgo iedzīvotāju atšķirīgo izpratni par padomju okupāciju un no tās izrietošajām sekām.

LCC atbalsta LR Valsts prezidenta A.Bērziņa pausto viedokli Latvijas vēsturnieku pirmā kongresa atklāšanā, ka „pētot Latvijas vēsturi jāatceras, ka tā nav tikai latviešu, bet arī daudzu citu tautu vēsture.[...] Šāds izsvērts skats un vērtējums noteikti sekmēs cittautiešu piederības sajūtu Latvijai, sekmēs saliedētību un konsolidāciju.”<sup>6</sup>

### **Citi trūkumi**

Dokumentā nav uzsvērtā pašvaldību labā prakse un loma integrācijas veicināšanā. Bet tieši pašvaldības var daudz efektīvāk īstenot integrācijas funkcijas, jo labāk apzinās savu iedzīvotāju specifiskās vajadzības un piemērotākos politikas īstenošanas mehānismus. Arī atbildīgo institūciju un sociālo partneru sadarbība vietējā līmenī īstenojama daudz veiksmīgāk.

Pamatnostādnēs nav minēts sports kā iespējams sabiedrības integrācijas līdzeklis. Sportam kā integrācijas līdzeklim liela nozīme tiek pievērsta daudzās citās valstīs, piemēram, atbalstot kampaņas pret rasismu futbolā. Latvijā liels potenciāls integrācijas jomā, īpaši jauniešu vidū, varētu būt izplatītākajiem komandu sporta veidiem, kā hokejs, futbols, basketbols, u.c. un tie būtu jāiekļauj rīcībpolitikā.

---

<sup>6</sup> Prezidents Bērziņš: sabiedrības atšķirīgās vēstures atmiņas jāšķetinā vēsturniekiem, ne politiķiem, [www.delfi.lv](http://www.delfi.lv), 2011.gada 16.septembris.

Latvijas Cilvēktiesību centrs vēlas arī vērst uzmanību uz Pamatnostādņu dažādo versiju sabiedriskās apspriešanas gaitu. LCC pauž neizpratni par to, ka, neskatoties uz publiskoto informāciju par sabiedriskās apspriešanas norisi no 10. augusta līdz 9.septembrim, Kultūras ministrija jau 31.augustā iesniedza Pamatnostādņu projektu Valsts sekretāru sanāksmē, kas tika uzsaukts 1.septembrī. Tas ir radījis NVO vidū neizpratni, par kādu dokumenta projektu ir jāsniedz izvērtējums.

Latvijas Cilvēktiesību centrs lūdz skaidrojumu, kāda tiesiskā regulējuma ietvaros ticis pieņemts lēmums par Pamatnostādņu projekta virzīšanu uz Valsts sekretāru sanākumi, nesagaidot sabiedriskās apspriešanas procedūras noteiktā termiņa beigas?



Anhelita Kamenska  
Latvijas Cilvēktiesību centra direktora p.i.  
67039312